

УДК 001.32(439):39.001.891

Леся Мушкетик
(Київ)

НАУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ІНСТИТУТУ ЕТНОГРАФІЇ БУДАПЕШТСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ім. ЛОРАНДА ЕТВЕША

У статті йдеться про наукову роботу з терену етнології та фольклористики, що проводиться на гуманітарному факультеті Будапештського університету ім. Лоранда Етвеша. Зокрема описано діяльність Інституту етнографії, у складі якого діють кафедри предметної етнографії та фольклору, напрями їх наукових досліджень, конференції та публікації, діяльність викладачів – відомих учених, їхні зацікавлення та основні праці.

Ключові слова: Будапештський університет, етнографія та фольклор, кафедри, тематика, видання, конференції, персоналії.

В статье идет речь о научной работе в области этнологии и фольклористики, которая ведется на гуманитарном факультете Будапештского университета им. Лоранда Этвеша. В частности описана деятельность Института этнографии, в составе которого работают кафедры предметной этнографии и фольклора, направления их исследований, конференции и публикации, деятельность преподавателей – известных ученых, их интересы и основные труды.

Ключевые слова: Будапештский университет, этнография и фольклор, кафедры, тематика, издания, конференции, персоналии.

The article deals with scientific work in the field of ethnology and study of folklore, which is held at the Eötvös Loránd University in Budapest. Specifically, it describes the activities of the Institute of Ethnography, which includes the subdepartments of object ethnography and folklore, as well as the trends of their scientific studies, conferences and publications, the activities of lecturers – famous scholars with their interests and major works.

Keywords: Eötvös Loránd University, ethnography and folklore, subdepartments, research area, publications, conferences, personalities.

Етнологічні дослідження посідають увагоме місце в системі вищої освіти Угорщини. У Будапештському науковому університеті ім. Лоранда Етвеша на гуманітарному факультеті в межах Інституту етнографії діють дві кафедри: кафедра фольклору та кафедра предметної етнографії. В університеті функціонує також кафедра антропології (завідувач Ріхард Папп) та відділ культурної антропології.

У 1934 році в Будапештському університеті було створено Інститут етнографії, який очолив відомий музеолог професор Іштван Дьорффі. Після нього наступним професором з етнографії 1946 року став Дюла Ортутаї¹. Уже 1951 року було засновано кафедри фольклору і предметної етнографії, керувати останньою призначили Іштвана Талаші. З 1957 року знову стало можливим отримувати на кафедрі докторську освіту (дипломники), а з середини 1970-х років – повноцінну освіту з етнографії. Ця практика припинилася 2006 року, із запровадженням дворівневої системи освіти.

В Інституті працювали і працюють нині такі відомі особистості: професори Іштван Талаші, Текла Дьомьотер, Аттіла Паладі-Ковач², Вілмош Фойкт, у колі діяльності яких перебувала і перебуває серйозна наукова робота, результативна освіта, організація численних конференцій. Їм належать дослідження з таких теренів як етнологія релігії, уснопоетична творчість, етнографічне фільмування, Угорський етнографічний атлас, етнографія районів Будапешта, каталог міфологічних переказів та ін.

У 2000 році на гуманітарному факультеті на основі обох кафедр, Спеціальної групи культурної антропології та бібліотеки було створено, власне відновлено, Інститут етнографії. У період створення факультету суспільних наук Група (нині відділ) культурної антропології відділилася від Інституту.

Завідувачем Інституту етнографії та кафедри предметної етнографії (з 1989 р.) є габілітований університетський доцент – етнограф, соціолог, кандидат наук Тамаш

Могай (1959 р. н.). Основні терени його досліджень: європейська етнологія, селянське суспільство, селянське господарювання, свята, народна релігія, паломництво, мережа суспільних зв'язків, історія науки, локальна ідентичність. Т. Могай був одним із авторів «Угорської етнографії»³, зокрема він написав розділ до тому I. 1 та «Особистості і життєві шляхи» (т. 8), а також праці «Святі образи на стіні: традиції і покоління» [11], «Троїцьке паломництво у Чікшомйой: історія, походження, традиція» [12]. Учений був нагороджений Премією Угорського етнографічного товариства імені Яноша Янка (1993) та Премією ОТКА⁴ ім. Арнолда Іпої.

Окрім Т. Могай, на кафедрі працюють також Каталін Сел, Янош Балі, габілітований університетський доцент Тамаш Зіта Деакі.

Упродовж багатьох років кафедру фольклору⁵ очолював професор Вілмош Фойкт, а згодом – Кінчьо Веребеї. Нині кафедрою завідує етнограф та фольклорист, габілітований доцент Даніел Барт (1976 р. н.). До теренів його досліджень належить релігійна та народна культура нового часу, народна релігійність. Д. Барт має ступінь PhD (2004). Дослідник підготував розділи про народні свята та обряди до другої частини першого тому «Угорської етнографії» (*Népszokás. Szokásvilág*). Основні його праці: «Благословіння і екзорцизм в Угорщині на початку нового часу» [3], «Вінчання, хрещення, посвячення: Церква і народна культура на початку нового часу в Угорщині» [4]. Згадана книга Д. Барта про благословіння і екзорцизм складається з двох частин: бенедикція (благословення) та екзорцизм (прокляття / вигнання диявола), і містить близько 100 статей-досліджень, решта – опис джерел, тексти, література.

Окрім Д. Барта, на кафедрі працюють професор Вілмош Фойкт, Каталін Селі, Марія Бернадетт, Жофія Вінце Ката.

Багаторічна діяльність відомого фольклориста Вілмоша Фойкта (1940 р. н.) пов'язана з університетом. У 1995 році він захистив докторську дисертацію. Дослідник нагороджений пам'ятною медаллю ім. Дюли Ортутаї (1989), пам'ятною медаллю ім. Іштвана Дьорффі (1999), Медаллю Європейського Фольклору (2005). У колі зацікавлень відомого вченого – фольклор, семіотика, шаманізм, фіно-угрознавство,

народна казка, європейська фольклористика та етнологія, порівняльні студії та ін. Його сучасні дослідження мають історіографічний характер і переважно критичне спрямування, В. Фойкт з історичної перспективи і в міжнародному контексті простежує фольклорні явища і фольклорні дослідження останніх десятиліть. Його основні праці: «Вступ до семіотики» [19], «Основні поняття фольклористики» [20], «Казкове слово» [21]. Серед публікацій ученого чимало досліджень з компаративістики, зокрема фіно-угорської. У 2000 році вийшла двотомна збірка праць «Фольклористика у 2000 р. Фольклор – література – семіотика: Праці до 60-річчя В. Фойкта», значна частина яких стосується семіотики фольклору. В. Фойкт зазначає, що «в суспільних науках ХХ століття семіотика виникла як продовження, прогрес прагматичної філософії, феноменології, символічної логіки, біхевіоризму, психології, морфологічно-формалістської теорії літератури і, головню, широкого розуміння теорії комунікації й безпосередньо структуралізму (ми тут навмисне додаємо “прогрес”, аби уточнити, що це більше, ніж просто “продовження”, однак аж ніяк не зайва, надмірна “зміна”). І хоча про це не завжди згадують, семіотика, безперечно, заміщає занадто однозначні ідеології» [19, р. 257].

Під керівництвом ученого було підготовлено підручник «Угорський фольклор», 1998 року побачило світ його розширене й доповнене перевидання [10]. Окремі розділи написані відомими дослідниками, спеціалістами з цієї галузі знань. Зокрема, розділи «Загальні проблеми фольклору й фольклористики», «Балади», «Лірика» підготовлені Імре Кагоною, у співавторстві з В. Фойктом він розробив розділ «Стилістика й естетика фольклору», що складається з трьох частин: стиль, віршована форма, естетика. Розділ «Народні вірування та народна релігійність» написаний професором Елеком Бартою та ін. У підручнику враховано нові досягнення науки про фольклор, її зв'язок з іншими суміжними дисциплінами. Власне, тут йдеться про роль контексту в усному тексті (дискурс), який слугує рамками трактування і містить мотивації, що впливають на особистість, активізуються в ній. У книзі наголошено також на змінюваності тексту, його готовності до відтворення, стимулювання до творення. Контекст з його конкретною фізичною даністю

(простір, учасники, інтенція повідомлення) крок за кроком спрямовує організацію тексту, ставить перед адресатом текст не як автономну одиницю, а перетворює цей процес в акт, дію. Таким чином, у цій роботі неодноразово підкреслюється, що не можна відривати фольклорний твір від ситуації його виконання.

Певний час кафедрою завідувала Кінчю Веребеї (1945 р. н.), з 1978 року – викладач, далі професор Дебреценського університету, доктор наук УАН (з 2005 р.). К. Веребеї вивчає обрядовість, повсякдення в дзеркалі народних обрядів, фольклористику, історію науки, психоаналітичну антропологію, історію та теорію мистецтва, їй належить розділ «Декоративне мистецтво» (*Diszítőművészet*) до другої частини першого тому «Угорської етнографії», монографія «Усі дні, знаменні дні: повсякдення і свята в дзеркалі народних обрядів» [18].

Університетським викладачем і відомим дослідником є Імола Кюльлош (1945 р. н.). З 1968 по 1984 рік І. Кюльлош працювала в Інституті етнографії Угорської академії наук, з 1984 року – у Будапештському університеті, доктор УАН, має університетську габілітацію. Нагороджена пам'ятною медаллю Угорського етнографічного товариства ім. Дюли Ортутаї (2006). Терени її досліджень: народна пісенність, розбійницький фольклор, циганістика, релігія, усна історія. Основні праці: «Напівнародна і народна поезія: Порівняльне дослідження історії жанрів, сюжетів і мотивів угорської поезії XVII–XIX ст.» [7], «Усім відоме, у всіх на устах, у спільній свідомості: фольклористичні праці» [8], вона є укладачем та автором тексту (спільно з З. Вашварі) збірника «Про фольклор таборів військовополонених та сталінських таборів Другої світової війни» (2006).

На кафедрі фольклору 2008 року було видано збірку «Праці зі словесного фольклору XIX століття» (за редакцією Юдіт Гуйаш), що складається з трьох частин. У першій автори тому (М. Домокош, Ю. Гуйаш, А. Резешші та ін.) вміщують дослідження за фольклорними джерелами XIX ст., описуючи окремі жанри – казки, загадки, плачі та ін. Друга частина присвячена казковій серії «Корисні розваги», а також першій збірці угорських казок Крістіні Семері. У третій частині автори

знайомлять нас з окремими роботами з міжнародної тематики [17].

Нині Інститут етнографії проводить активну науково-популярну діяльність, численні конференції і книжкові презентації. Зокрема, надає можливість молоді оприлюднити свої напрацювання – це щорічні конференції, де обговорюються кращі роботи студентів чи докторантів. З ініціативи студентів виходить фольклористичний часопис *Etnoszkop*. У минулі роки відбулися конференції про нижче духовенство, вивчення феноменів біографії, автобіографії, проблем запам'ятовування, а також про етнографічну освіту.

Щодо конкретних досліджень, то нижчим духовенством і колом звичаїв миропомазання займається Д. Барт, сучасною культурою міських євреїв – Жофія Вінце-Ката, поезією іспанських романсів – Бернадетт Шмід, дитячу працю XVIII–XX ст. вивчає Зіта Деакі, суспільно-культурні трансформації епохи Кадара на селі – Янош Балі, сучасні зміни в прощі Чікшомйо – Т. Могай. Спільно зі студентами викладачі здійснюють експедиції до Тісаладаня та Атаня. Інститут підтримує обмін науковцями і студентами із Тарту, Софії, Ліона, Клужа та ін.

Відзначенню 80 річниці створення Інституту етнографії було присвячено конференцію і книжкову виставку. У травні 2014 року Інститут провів урочисту конференцію, що репрезентувала минуле, теперішнє і майбутнє спеціальності. На конференції обговорювалися наукові результати і суспільна корисність фаху, продовжувалися попередні науково-теоретичні дискусії, формування нових напрямів.

Учасників конференції привітали директор Інституту етнографії Тамаш Могай, декан гуманітарного факультету Тамаш Дежьо і академік Аттіла Паладі-Ковач. Д. Барт виголосив доповідь про минуле, теперішнє і майбутнє фольклористики. Я. Балі повідомив про дослідження з аграрної етнографії, Б. Шмід порушила питання про фольклор на електронних носіях, Ж. Ката-Вінце – про етнологію та етнополітику. Т. Могай виголосив доповідь про індивідуальні та неіндивідуальні знання, про етнографію як особливу науку. У другій половині конференції представники угорського етнографічно-антропологічного напрямку вищої освіти взяли участь у роботі круглого

столу. Інститут етнографії університету представив своє найновіше видання – «Пам'ять, запам'ятовування, життєвий шлях», у якому вміщено розробки викладачів, студентів, репрезентовані за методом усної історії, мікроісторії.

У Будапештському університеті багато років поспіль викладає академік Ласло Коша (1942 р. н.) – угорський етнограф, історик, культуролог, свого часу він очолював Угорське етнографічне товариство. У 1973 році він був нагороджений Премією Яноша Янка, у 1989 – пам'ятною медаллю Іштвана Дьорффі. Терени його досліджень – етнографія, фольклор, історія культури нового часу, зв'язок церкви і суспільства. Основні праці: «Культура, церква, суспільство» [5], «Селянське обуржуазнення і регіональний поділ народної культури 1820–1920 рр.» [6].

У 1998 році в Ниредьгазі (перевидання – 2002 р. в Ужгороді) опубліковано монографію Ласла Коши у перекладі Л. Мушкетик «Чиї ви сини? Огляд угорської етнографії» [1]. У передмові до книги Л. Коша наголошує на комплексному характері свого дослідження: «Узагальнююча праця – за моїм переконанням – лише тоді досягає своєї мети, коли її читатимуть діячі не однієї, а й інших галузей науки, й паралельно з ними ті, хто з будь-яких причин, прихильності, симпатії, інтелектуальної зацікавленості виявить інтерес до даної царини знань – у нашому випадку етнографії. Цим вони прагнуть підвищити загальний рівень своєї культури. Це очікуване зацікавлення спонукає мене аналізувати не лише взятую у вузькому розумінні етнографію та її предмет – народну культуру, а й спираючись на досягнення етнографічної науки, та з допомогою спеціальної бази прикладів прямо чи опосередковано шукати відповіді на кілька важливих, на мій погляд, запитань нашої епохи, тобто поряд із певними цінностями та ідеями висловлювати і власну думку» [1, с. 7]. Л. Коша ставить за мету розгляд етнографії як історичної науки, що перебуває в постійній динаміці. Він підсумовує свої багаторічні дослідження з угорської культури, її найхарактерніших рис, європейського становища та історії. Учений розглядає такі проблеми: взаємозв'язки історії, науки про національний характер та етнографії, суть народної культури, її місце в культурі за-

галом; місце угорців у Європі; угорський погляд на регіон; протонародна культура та історичні стилі; людина й навколишнє середовище; суспільство та культура; угорці та їх сусіди. Л. Коша, малюючи детальну, оригінальну картину угорської етнографії в її історичному розвитку, концентруючи цінності за власною системою, розкриває перед нами матеріальну і духовну культуру угорського народу, його спосіб життя, традиційні заняття, сімейні і суспільні зв'язки, світ уподобань тощо.

Монографія Л. Коши є не просто оглядом традиційного життя угорців, він з висоти свого досвіду ставить і намагається дати відповіді на важливі, кардинальні питання нашої епохи: поняття характерології та менталітету, місце угорців у Європі, майбутнє етнографії в цілому та етнографічної науки зокрема та ін. Об'єкт його дослідження поширюється в просторі й часі, адже свої порівняння і приклади він черпає з найвіддаленіших до найсучасніших періодів існування людства, з життя далеких і близьких народів.

Матеріал у книзі має величезну пізнавальну цінність, хоча подається лаконічно, стисло й спонукає читача замислитися над окресленими проблемами. У кінці дослідження до кожної глави додається чимала бібліографія з примітками, вміщено значний ілюстративний матеріал. Оригінальний стиль, безпосередня апеляція до читача, певні інтригуючі моменти роблять книгу цікавою і захоплюючою.

У кінці видання щодо перспектив угорської етнології Л. Коша зауважив так: «Етнографічні дослідження мають використати всі свої можливості задля угорської і світової репрезентації та усвідомлення неповторності, оригінальності і європейськості угорської культури. Ці фактори завжди були найміцнішою опорою виживання угорців, вони повинні лишитися і в майбутньому. Якщо нас спитають словами дитячої ігрової пісні, записаної 1935 р. в Могачі – “Чиї ви сини?” – ми зможемо відповісти, ким ми були й ким ми є. Лише особливою, оригінальною, неповторною культурою ми можемо збагатити континент, який стоїть перед політичною і економічною уніфікацією» [1, с. 230].

Отже, в Інституті етнографії Будапештського університету ім. Лоранда Етвеша, окрім освітньої, проводиться серйозна наукова робота з етнології та фольклорис-

тики, тут працюють відомі дослідники, публікують монографії та збірники, проводять конференції, готують до наукової діяльності студентів і аспірантів.

Примітки

¹ У різні періоди він очолював низку наукових установ – Угорське етнографічне товариство, відділ досліджень фольклору і етнографії Академії наук, обіймав посаду головного редактора часописів «Етнографія» (*Ethnographia*), «Народна культура – народне суспільство» (*Népi kultúra – Népi Társadalom*), виступив ініціатором створення багатьох періодичних видань. До основних праць ученого, крім вищезгаданих, належать «Угорська етнографія» (1979), «Народне мистецтво» (1981), «Між Сходом і Заходом» (1981). За наукову і суспільно-культурну діяльність його відзначено міжнародними преміями Пітре (1962), Гердера (1972) та ін. Д. Ортутаї неодноразово обирався почесним членом низки наукових європейських товариств. Його дослідження народної прози, балади, пісні, питань психології творчості та соціальної обумовленості народної культури відкривали нові напрями у фольклористиці, зокрема його книга «Федіч Міхай розповідає» (1940) започаткувала вивчення особистості оповідача в угорській науці. Д. Ортутаї неабияке значення надавав вивченню фольклору інших народів, аналізував також історичні твори, казкові наративи українців Закарпаття.

² З 1981 року в університеті працював Атіла Паладі-Ковач (1940 р. н.), який у 1986–2004 рр. був директором Інституту етнографії (нині – Інститут етнографічних досліджень Центру гуманітарних наук Угорської академії наук), поєднуючи наукову працю з викладацькою. З 2001 р. – член-кореспондент, а з 2010 р. – академік УАН. Терени досліджень А. Паладі-Ковача – народне господарювання, етнографічна картографія, народна історія. Він розробляв історію угорської культури утримання худоби та ведення господарства, народні засоби транспортування та перевезення, виноградарство та виноробство. Учений цікавився етнологією нацменшин Угорщини, зокрема місцевих українців-русинів, вивчав характерні особливості угорських етнографічних груп (палоци, барки). Відредагував понад 120 картографічних листів Угорського етнографічного атласу. Серед праць ученого варто згадати такі, як «Етнічні традиції, класи і спільноти в Угорщині» [14]; «Регіони, етноси, етнографічні групи» [16]; «Промисловий регіон: людність заводів, шахт, майстерень у XIX–XX ст» [15].

³ У середині 1980-х років одночасно з формуванням нової порівняльно-історичної концепції в угорській етнографії відновила-

ся робота над синтетичними працями. Ще в 1977–1982 роках було підготовлено «Угорський етнографічний словник» (*Magyar Néprajzi Lexikon*). Згодом з'явилися такі фундаментальні багатотомні видання, як «Етнографічний атлас» (*Néprajzi Atlasz*; у дев'яти томах, 1987–1992 рр.), «Угорський каталог казок» (*Magyar Népmese Katalógusa (MNK)*; у десяти томах, 1978–2001 рр.). Кілька років тому за редакцією академіка А. Паладі-Ковача було завершено фундаментальне видання «Угорська етнографія у восьми томах» (фактично в дев'яти томах, 1988–2011 рр.), що є найбільшою синтетичною працею з етнології та фольклору Угорщини [9].

⁴ ОТКА – скорочена назва фонду «Основні державні наукові дослідницькі програми» (*Országos Tudományos Kutatási Alapprogramok*).

⁵ Поняття «фольклор» в Угорщині загалом входить до трактованої в широкому розумінні етнографії і має власні терени досліджень, які А. Паладі-Ковач охарактеризував так: «В угорській науці фольклор обіймає три великі царини: 1. Під фольклором повсякденного життя розуміють сферу тлумачених у найширшому розумінні народних обрядів. 2. Категорія мистецтв загалом обіймає категорію народного мистецтва (уснопоетичну творчість, музику, танок), однак приналежність предметного народного мистецтва, декоративного мистецтва не є цілком однозначною, немає однастайності в його зарахуванні до фольклору. 3. Світоглядні, космогонічні, релігійні уявлення, вірування, ціннісні системи належать до третьої великої сфери фольклору. За загальноживаним визначенням фольклор є виявом народного духовного життя у слові, музиці, танці, жестах і предметах. Не можна вважати фольклором повсякденно-практичну свідомість, як наприклад пізнання природи, технологічні знання і знання, що загалом стосуються раціональної практики, успадковуються традиційним шляхом, за винятком їх символічних атрибутів (напр. робітничі пісні, магічні уявлення, дії, замовляння та ін.)» [9, к. I.1, р. 24].

Джерела та література

1. Коша Л. Чиї ви сини? Огляд угорської етнографії / пер. з угор. Л. Мушкетик. – Ніредьгаза : Кафедра української та русинської філології Ніредьгазького інституту, 1998. – 247 с.

2. Мушкетик Л. Г. Багатотомне синтетичне видання з угорської етнографії. *Magyar Néprajz nyolc kötetben.* – Budapest : Akadémiai K., 1988–2011. – К. I–VIII // Народна творчість та етнографія. – 2012. – № 1. – С. 118–120.

3. Barth D. Benedikció és exorcizmus a kora újkori Magyarországon. – Pécs : L'Harmattan, 2010. – 452 p. – (Fontes Ethnologiae Hungaricae 9).

4. *Bárth D.* Esküvő, keresztelő, avatás: Egyház és népi kultúra a kora újkori Magyarországon. – Budapest : MTA-ELTE Folklór Szövegelemzés Kutatócsoport, 2005. – 279 p. – (Szövegek és elemzések 1).
5. *Kósa L.* Műveltség, egyház, társadalom. – Budapest : Akadémiai K., 2011. – 524 p.
6. *Kósa L.* Paraszti polgárosulás és a népi kultúra táji megoszlása Magyarországon (1880–1920). – Budapest, 1998. – 456 p.
7. *Küllös I.* Közköltészet és népköltészet: A XVII–XIX századi magyar világi költészet összehasonlító műfaj-, szüze és motivumtörténeti vizsgálata. – Budapest : L'Harmattan, 2004. – 451 p.
8. *Küllös I.* Közkezen, közszájon, köztudatban: Folklórisztikai tanulmányok. – Budapest : Akadémiai K., 2012. – 604 p.
9. Magyar Néprajz nyolc kötetben. – Budapest : Akadémiai K., 2011. – K. I. 1. Táj. Nép. Történelem; 2009. – K. I. 2. Táj. Nép. Történelem; 2002. – K. II. Gazdálkozás; 1999. – K. III. Kézművesség; 1997. – K. IV. Életmód; 1988. – K. V. Magyar népköltészet; 1990. – K. VI. Népzene, néptánc, népi játékok; 1990. – K. VII. Népszokás, néphit, népi valóság; 2000. – K. VIII. Társadalom.
10. A magyar folklór – Egyetemi tankönyv / szerk. Voigt V. – Budapest : Osiris Kiadó, 2008. – 651 p.
11. *Mohay T.* Szentképek a falon: hagyományok és nemzedékek Az Idő rostájában: Tanulmányok Vargyas Lajos 90 születésnapjára. – Budapest, 2004. – K. III. – P. 7–32.
12. *Mohay T.* A csíksomlyói pünkösdi búcsújárás: Történet, eredet, hagyomány. – Budapest : L'Harmattan Nyitott Könyvműhely, 2009. – 380 p.
13. *Nagy I.* Minden napok, jeles napok: Hétköznapok és ünnepek a népszokások tükrében. – 2005.
14. *Paládi-Kovács A.* Ethnic traditions, classes and communities in Hungary. – Budapest, 1996. – 217 p.
15. *Paládi-Kovács A.* Ipari táj: Gyárak, bányák, műhelyek népe a XIX–XX században. – Budapest : Akadémiai K., 2007. – 328 p.
16. *Paládi-Kovács A.* Tájak, népek, népcsoportok: Válogatott tanulmányok. – Budapest : Akadémiai K., 2003. – 412 p.
17. Tanulmányok a XIX századi magyar szövegfolklórról / szerk. Gulyás J. – Budapest : ELTE BTK Folklore Tanszék, 2008. – 432 p. – (Artes Populares 23).
18. *Verebélyi K.* Minden napok, jeles napok: Hétköznapok és ünnepek a népszokások tükrében. – Budapest : TÍMP K., 2005. – 219 p.
19. *Voigt V.* Bevezetés a szemiotikába. – Budapest : Loisir K., 2008. – 311 p.
20. *Voigt V.* A folklórisztika alapfogalmai. – Budapest : Argumentum Kiadó és Nyomda Kft, 2014. – 520 p.
21. *Voigt V.* Meseszó: Tanulmányok. – Budapest : MTA ELTE Folklór Szövegelemzési Kutatócsoport, 2007–2009. – 420 p.

SUMMARY

The article deals with scientific work in the field of ethnology and study of folklore, which is held at the Eötvös Loránd University in Budapest. Specifically, it describes the activities of the Institute of Ethnography, its history and structure. Nowadays, the latter includes the subdepartments of object ethnography and folklore. The Head of both the Institute of Ethnography and the Subdepartment of Object Ethnography is a habilitated University associate professor – an ethnographer, sociologist, PhD Tamas Mohai, while the Head of the Department of Folklore is an ethnographer and folklorist, habilitated associate professor Daniel Barth. Such famous personalities as professors I. Talasi, T. Domotor, A. Paladi-Kovacs, V. Foucht, I. Nagy, I. Culos and others, have worked and have been working hitherto at the Institute. The range of their activities embraces serious scientific work, effective education, and organisation of numerous conferences. They undertake research in such areas as folk religion, folklore, ethnographic filming, are engaged in developing the Hungarian ethnographic atlas, conduct the ethnography of separate Budapest districts, compose the catalogue of mythological narrations, etc. At the present time, except for Barth, at the Department work Professor V. Foucht, K. Seli, M. Bernadette, J. Vincit Kata and others. Lectors of the Eötvös Loránd University have published a folklore textbook *Hungarian Folklore* (last reedition – in 2008) and have written a part of sections of a synthetic research paper *Hungarian Ethnography in Eight Volumes*, being the biggest investigation of ethnology and folklore of Hungary (Budapest, 2008–2011).

In 2002, there was published and translated into Ukrainian language (in Nyireguhaza and Uzhhorod) the monograph of a historian of culture, ethnologist, academician Laszlo Kosa from the Eötvös Loránd University, entitled “*Whose Sons Are You?*”. *A Review of Hungarian Ethnography*, where ethnography is considered a historical science functioning in constant dynamics and interactions.

Keywords: Eötvös Loránd University, ethnography and folklore, subdepartments, research area, publications, conferences, personalities.